

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U KARLOVCU
Karlovac, Trg hrvatskih branitelja 1

Broj: S-DO-23/2015
Karlovac, 9. srpnja 2020.
SUŠ/SUŠ

TRGOVAČKI SUD U RIJECI

Zadarska 1 i 3
51000 RIJEKA

Na poslovni broj: 8 St-369/2012

VJEROVNIK: REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo financija, Porezna uprava,
Ministarstvo poljoprivrede, koju zastupa Županijsko državno
odvjetništvo u Karlovcu

DUŽNIK: SVETI ROK d.o.o Lovinac u stečaju, OIB: 45833280655, Sveti Rok bb

Ž A L B A

Na rješenje Trgovačkog suda u Rijeci broj, St-369/2012 od 3. srpnja 2020., o
potvrdi stečajnog plana stečajnog upravitelja od 16. lipnja 2020.

I. Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci broj, St-369/2012 od 3. srpnja 2020.,
potvrđen je stečajni plan stečajnog upravitelja od 16. lipnja 2020.

Stečajni plan suprotan je Stečajnom zakonu i prisilnim propisima te vjerovnik
Republika Hrvatska izjavljuje žalbu i pobija stečajni plan temeljem članka 353. ZPP-
a.

II. Stečajni plan prihvaćen je temeljem članka 331. Stečajnog zakona, dakle
ne
potrebnom većinom glasačke skupine već voljom suda, čime je sud povrijedio
postupovne odredbe omogućivši povoljniji položaj vjerovniku RI-PETROL d.o.o.
Rijeka, koji je i predložio izradu stečajnog plana u kojem se otpisuje 93% utvrđenih

tražbina (54.001.389,00 kn) a za uzvrat stječe 99,41 % udjela u temeljnom kapitalu kao i ono što zapravo čini vrijednost društva tzv. brend vode i koncesiju na crpilište vode. Navodi suda da se zapravo stečajnim planom vjerovnici ne stavljaju u nepovoljniji položaj od onog u kojem bi bili bez stečajnog plana, prikrivaju pogodovanje upravo navedenom vjerovniku.

Republika Hrvatska kao vjerovnik protivila se je ispravcima stečajnog plana na ročištu za glasovanje o stečajnom planu kao što je i iznijela niz primjedbi na stečajni plan međutim, sud to nije prihvatio, iako se radi o vjerovniku čija je utvrđena vrijednost tražbine kod glasovanja iznosila 10.031.463,99 kn, PROTIV u odnosu na one vjerovnike čija je vrijednost tražbina iznosila 1.972.424,87 kn a koji su glasovali ZA plan. Isto tako, pogrešno je sud primijenio odredbu članka 331. Stečajnog zakona, jer je ustvrdio da je i većina glasačkih skupina prihvatila stečajni plan s potrebnom većinom. I. skupinu činili su samo radnici, međutim II. skupinu činio je samo jedan vjerovnik-kao dokapitalizator, RI-PETROL, ali sa pravom glasa utvrđene tražbine kao stečajni vjerovnik i kao razlučni vjerovnik. Takvo pravo glasovanja nije omogućeno Republici Hrvatskoj koja je također razlučni vjerovnik. Tako je i razvrstavanje vjerovnika u skupine učinjeno sa pogodovanjem jednom stečajnom vjerovniku.

Samo zbog te činjenice, ako stečajni plan zbog njegovih bitnih nedostataka nije odbacio, sud je trebao poštivati odluku vjerovnika Republike Hrvatske koja je glasovala protiv.

III. Bitnu povredu odredaba Stečajnog zakona, sud je učinio kad je potvrdio stečajni plan, koji suprotno utvrđenim tražbinama na ispitnom ročištu, različito namiruje tražbine vjerovnika.

Pravomoćnim rješenjem utvrđene su tražbine I. višeg isplatnog reda u iznosu od 2.548.104,67 kn, sud navodi 2.946.815,00kn. Tu skupinu čine radnici sa svojim potraživanjima koji se odnose na bruto plaće.

Stečajni plan predviđa namirenje I višeg isplatnog reda u 100% iznosu, ali pri tome razdvaja utvrđene tražbine I. višeg isplatnog reda, na iznos od 398.710,08 kn kao neto plaće koje će biti isplaćene u roku od 90 dana od pravomoćnosti rješenja o potvrdi stečajnog plana (t.2.1. plana), a zatim i razdvaja vjerovnike-radnike unutar iste skupine i različito ih namiruje, dakle kao vjerovnike sa neisplaćenim plaćama i doprinosima, zatim kao vjerovnike kojima su isplaćene neto plaće, ali nisu porezi i doprinosi na plaće. Osim što protivno prisilnim propisima razdvaja utvrđene tražbine I višeg isplatnog reda, razdvaja i vjerovnike unutar iste skupine i stavlja ih u nepovoljniji položaj u pogledu namirenja a i pogrešno sadrži naredbu da se preostali iznos utvrđene tražbine I višeg isplatnog reda isplati Republici Hrvatskoj koja niti nije u skupini I višeg isplatnog reda.

Dakle, stečajni plan potpuna je proturječnost svim ispravama i utvrđenim činjenicama nerazumljiv i zakonski neprovediv.

Sukladno Zakonu o doprinosima („Narodne novine“ br. 84/08,152/08,94/09,18/11,22/12,144/12,148/13,41/14,143/14,115/16,106/18), poslodavac je obavezan obračunati doprinose prema plaći istodobno s obračunom plaće, a na naplatu dopijevaju istodobno s isplatom plaće. Ako se plaća ili dio plaće ne isplati do posljednjeg dana u mjesecu za prethodni mjesec, moraju se obračunati

doprinosi koji dopijevaju na naplatu do posljednjeg dana u mjesecu za prethodni mjesec. Od 1. siječnja 2017., Zakonom o porezu na dohodak („Narodne novine“ br. 115/16,106/15,121/19,32/20), propisano je da predujam poreza na dohodak od nesamostalnog rada obračunava poslodavac, tj. isplatitelj plaće te isti dopijeva na naplatu istodobno sa isplatom plaće, odnosno kod neisplate plaće dopijeva nastankom obveze dostave obračuna radniku o dospjelom, a neisplaćenom primitku, pa se dužni iznosi za doprinose i poreze isplaćuju istodobno sa plaćom.

Prema izloženom, utvrđenu tražbinu I višeg isplatnog reda u iznosu od 2.548.104,67 kn uvrštenu u I. skupinu vjerovnika stečajnog plana, stečajnim planom bilo je moguće, jedino planirati namirenje prema svim vjerovnicima te skupine jednako i u punom iznosu kako je utvrđen.

Kao što je po II. navedeno, drugu skupinu vjerovnika činio je samo jedan vjerovnik -kao dokapitalizator, RI-PETROL, ali sa pravom glasa utvrđene tražbine kao stečajni vjerovnik i kao razlučni vjerovnik. S obzirom da su postojali vjerovnici sa osiguranim tražbinama (Republika Hrvatska i RI-PETROL), oni su trebali činiti posebnu skupinu stečajnog plana. Ovako i dalje ostaje nepoznato, da li je tražbina RI-PETROL-a koja se djelom pretvara u temeljni kapital a djelom otpisuje, tražbina koja je osigurana razlučnim pravom a sve u kontekstu navedenog u stečajnom planu da se planom ne zadire u stečena razlučna prava. Isto tako, razlučno pravo Republike Hrvatske osigurano za iznos od 8.431.921,16 kn, kao što i stoji u prilogu plana, a priznate su tražbine u visini od 6.684.806,36 kn, što ponovo dovodi u proturječnost utvrđenog prema ispravama i dokazima iz stečajnog postupka.

Zbog nedostatka jasne odluke suda koji je trebao utvrditi na ispitnom ročištu koliki je ukupan iznos priznatih i utvrđenih tražbina I.višeg isplatnog reda a koliko je ukupan iznos priznatih i utvrđenih tražbina II.višeg isplatnog reda, proizlaze različiti iznosi tražbina tijekom cijelog stečajnog postupka, a sad i stečajnog plana, pa tako i gore navedena osigurana tražbina Republike Hrvatske. Zbog takvog nedostatka Republici Hrvatskoj pogrešno je utvrđena prijavljena tražbina, jer je povukla tražbinu na ispitnom ročištu za 5.046.883,57 kn nakon izjave stečajnog upravitelja da osporava taj iznos, jer je isti priznat kroz obračun plaće u I. višem isplatnom redu, da bi se tek kasnije kod izrade prvog stečajnog plana utvrdilo da nedostaje iznos od 2,5 mil.kuna zbog pogrešnog obračuna plaća i doprinosa na plaće knjigovodstvenog servisa stečajnog dužnika koji je radio prijavu potraživanja radnika. To je sudu bilo poznato kao i stečajnom upravitelju koji iako je imao svu dokumentaciju o osnovanosti prijavljene tražbine Republike Hrvatske svojom izjavom da je sve obračunato i priznato u I.višem isplatnom redu doveo u zabludu Republiku Hrvatsku. Međutim da je sud odmah utvrdio ukupan iznos utvrđenih tražbina I.višeg isplatnog reda, bilo bi vidljivo da kod zbroja tražbina radnika nedostaje navedeni iznos. Sve to opravdava navode da su svi podaci u proturječnosti su sa ispravama i dokazima pa na takvoj osnovi nije moguće niti graditi stečajni plan.

Netočno navodi sud, da je osnovi smisao stečajnog plana nastavak proizvodnje i djelomično namirenje vjerovnika kojeg ne bi bilo da stečajnog plana nema. Formalno izgleda tako, međutim zanemaruje se činjenica da se iza toga krije pogodovanje jednom vjerovniku koji otpisom duga od 93 % dobiva trgovačko društvo sa nematerijalnom imovinom „Brand“ (robna marka) kao i pravo na koncesiju čiju vrijednost niti stečajni plan a niti sud ne spominje. Činjenica da niti jedan vjerovnik ne

dolazi u nepovoljniji položaj od onog u kojem bi bio da se dužnikova imovina unovči redovnim putem krije pogodovanje RI-PETROLU stjecanjem gore navedene vrijednosti a i zaštitu razlučnog prava kojeg je stekao u stečaju preuzimanjem potraživanja od banke.

Postavlja se pitanje zašto sud nije primijenio odredbu članka 331. Stečajnog zakona na raniji stečajni plan koji također nije prihvaćen većinom glasova a u kojem su vjerovnici I. višeg isplatnog reda bili u daleko povoljnijem položaju i u kojem je postojala skupina razlučnih vjerovnika odnosno u pogledu načina namirenja I. višeg isplatnog reda nisu postojale odvojene skupine radnika a niti su se utvrđene tražbine odvajale kao predmetnim stečajnim planom, a sve ostale okolnosti bili su iste.

Temeljno pravo jednakosti svih vjerovnika da su trebali imati mogućnost sudjelovanja odnosno izrade stečajnog plana, kao i vjerovnik RI-PETROL, narušeno je činjenicom da se o tome izričito nije izjasnio niti jedan drugi vjerovnik. RI-PETROL koristio je svoju poziciju razlučnog vjerovnika kao i stečajni upravitelj a to je i ovim rješenjem potvrdio sud, da ionako se nitko neće namiriti, jer je sve pod razlučnim pravom jednog vjerovnika RI-PETROL-a, pa je opcija ovakvog stečajnog plana najbolja za sve, odnosno bolja od one da plana nema.

Republika Hrvatska kao vjerovnik smatra da intencija zakonodavca nije bila da se odredba članka 331. Stečajnog zakona uvijek primjenjuje kada su ispunjeni formalni uvjeti a da pri tome sud nije dužan voditi računa da li se iza toga krije stvarna opstrukcija. Pobijanim rješenjem proizlazi da se radi o opstrukciji Republike Hrvatske, pa je sud odlučio potvrditi stečajni plan, iako je Republika Hrvatska što samostalno što kroz svoje fondove i državna tijela vjerovnik sa najvećim potraživanjima. Otpisati stečajnim planom 93 % potraživanja i prepustiti društvo jednom vjerovniku sa stvorenim „brandom“ i pravom na koncesiju crpilišta vode, ne može se niti sa ekonomskog niti sa pravnog a niti sa socijalnog aspekta promatrati kao jednako osiguravanje prava boljeg položaja vjerovnicima od onog u kojem bi bili da stečajnog plana nema.

Slijedom izloženog vjerovnik Republika Hrvatska drži da stečajni plan nije donesen u skladu sa Stečajnim zakonom i da odluka suda o potvrdi takvog plana nije osnovana, pa se

p r e d l a ž e

da drugostupanjski sud donese odluku kojom će ukinuti pobijano rješenje.

ZAMJENICA
ŽUPANIJSKE DRŽAVNE ODVJETNICE
Sonja Uroić Štefanko